

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

Prázdniny v škole sa u nás v Irkutsku končia 18. januára a tak som mal jedinečnú možnosť navštíviť spolubratov v Blagoveščensku, predovšetkým Miška Marhefku, ktorý sa tam učí ako ja ruský jazyk. Podľa ruských meradiel je Blagoveščensk blízko - iba dve hodiny lietadlom a necelé tri dni cesty vlakom. Rozhodol som sa pre najlacnejšiu verziu - trojdňovú cestu vlakom v platzkarte - otvorenom vozni. Pravdupovediac som sa toho trochu obával - celé tri dni tie niekto bude chodiť popred oči - zhruba 60 ľudí spoločne v jednom vozni na dva záchody, s ľuďmi, ktorých si nikdy v živote nestretol a sám bez žiadneho spoločníka. Tak ďaleko a dlho som ešte v živote vlakom necestoval. Nečakal som však tak zaujímavú a dobrodružnú cestu Ruskou zemou...

Ranný maratón do odchodu vlaku

Nuž, ako to väčšinou so mnou býva, pred jazdou do Blagoveščenska som chcel ešte čo to stihnúť urobiť a tak sa stalo, že keď som sa nepobalený pobral spať, že reku ráno sa zobudím vďaka budíku skôr a nejako sa už len pobalím, budík sa mi ráno podarilo stopnúť a ani neviem ako zobrať so sebou nič netušiac späť do postele. Keďže mám budík, z ktorého sa dá normálne aj telefonovať :-) zobudil som zrazu na nejaký hlas blízko mňa. Cez zalepené oči a uši som zistil, že sa ten hlas ozýva z telefónu, ktorý som z mne vtedy nepochopiteľných príčin držal v ruke. Náhodou som totiž (a určite Božím riadením) stlačil nejakú kombináciu tlačidiel a ani neviem ako, sa mi podarilo zavolať nášmu farárovi Vlodekovi, ktorý nechápal, že sa mu neozývam, keď mu volám. Ešte že má taký silný hlas, lebo len vďaka nemu som sa zobudil. Ak by ma takto Boh nezobudil, zaspal by som úplne a nekonal by sa žiadny Blagoveščensk. V polospánku som mu rýchlo vysvetlil, že to bolo náhodou, že akurát vstávam, tak ma mierne povzbudil, aby som sa ponáhľal. Pochopil som ho, keď som sa pozrel na hodinky a videl, že do odchodu vlaku mi zostávala slabá hodina a pol času. A to som chcel vstávať tri hodiny dopredu, aby som stihol ešte odslúžiť sv. omšu – vo vlaku by to bolo trochu komplikovanejšie a takisto sa

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

pobaliť, umyť (vo vlaku tri dni nebude žiadna možnosť sa osprchovať – budem voňať ako spotená veverička) a plno ďalších vecí... Nuž za ten čas som stihol akurát sv. omšu a rýchlo sa pobaliť. Pozerám na hodinky – Hrôza! Do odchodu vlaku chýba 25 minút a mne treba ešte cestovať asi 20 minút električkou. Uuuha, môžem aj nemusím to stihnúť. Čo teraz? Napadla ma spásonosná myšlienka – popýtať brata Pavla, aby ma na stanicu zaviezol. No len či bude doma... Vďaka Bohu bol doma a bol ochotný pobrať sa rýchlosťou svetla a zaviesť ma na stanicu. Cestou som s ním ešte konzultoval, do ktorého vozňa mi treba vojsť a aké miesto tam mám, pretože vyznať sa v lístku ruských železníc – na to treba niekoľkoročnú prax. Ešte že cestoval so mnou a vo všetkom mi bol nápomocný – predsa len je v Rusku už nejaký ten rôčik :-)

Prvé kroky k vlaku a v ňom

S lístkom v jednej ruke a s kufrom v druhej som utekal rýchlo cez centrum vlakovej stanice a rýchlo, ako sa to len dalo, som nastúpil do vlaku. Vďaka Pavlovi som odjazd vlaku stihol úplne v pohode. Pri vstupe mi vo vlaku skontrolovali pas a lístok (je to bežná kontrola vždy pri vstupe do každého vlaku v Rusku – lístky sa totiž kupujú na presné meno a číslo pasu – na lístku je potom napísané aj vaše meno a údaje z pasu). Každý vozeň má svojho sprievodcu, ktorý vám presne povie, kde sa nachádza vaše miesto, no presnejšie lôžko, pretože všetky vlaky v Rusku sú lôžkové. To, čo sa u nás nazýva vlak, sa v Rusku volá električka – sú tam totiž miesta len na sedenie. Pravým vlakom v Rusku totiž cestujete niekoľko dní, preto sú všetky vlaky povinne miestenkové a lôžkové. Keď už nie je žiadne lôžko vo vlaku voľné, jednoducho je vlak vypredaný a hotovo. Musíte čakať napríklad na ďalší vlak do Blagoveščenska dva dni. Vlak, ktorým som šiel, jazdí totiž po transsibírskej magistrále z Moskvy do Blagoveščenska každý druhý deň. Okrem toho dostanete od sprievodcu aj posteľnú bielizeň (špeciálne sterilne zabalenú aj s uterákom), zoženiete si matrac, ktorý by mal byť niekde na horných poličkách vo vašej časti vozňa spolu s vankúšom a samozrejme aj deku – ja som si zobral 4 deky ale o tom vám poviem neskôr. Toto všetko sa stáva pre vás vlastníctvom na niekoľko dní, podľa toho, ako ďaleko cestujete. Ja som si kúpil najlacnejší lístok – platzkartu – cestujete v otvorenom vozni (teda nie kupé), kde sa voľne prechádzajú ľudia z celého vozňa. Blízko záchodu sa nachádza menší bojler na horúcu vodu – niečo ako samovar, z ktorého si môžete nabrať „garjačuju vadu“ na kávu alebo čaj, ktorý si samozrejme musíte priniesť so sebou, alebo si ho kúpite u sprievodcu. Dokonca si môžete požičať od sprievodcu aj šálku s lyžičkou.

Sprievodca má toľko funkcií, že som sa čudoval, ako to všetko stíha. Napríklad je jeho úlohou upratať celý vozeň – najprv s metličkou hrubú špinu a potom s handrou a chlórovou vodou detailne dlážku celého vagóna. Handra však už vyzerá dostatočne čierňunká... No nevádi, hlavne že je tam chlór a potom má človek naozaj pocit, že je vo vlaku ako doma. Všetci po vlaku totiž chodia vo svojich šľapkách a preobliekajú sa do domácich vecí (nejaké športové, teplákové súpravy – ako keď vy príдете domov a oblečiete si najpríjemnejšie veci, v ktorých sa

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

cítite veľmi dobre a pohodlne). Tak to robia Rusi, keď prídu do vlaku – ved' cestujú niekoľko dní a keď vyjdú z vlaku, musia predsa vyzerat' pekne, nemôžu vyjsť v pokrčených prepotených veciach. Tie pekné, v ktorých prišli, si starostlivo uschovajú, aby boli čisté a nepokrčené na konci ich cesty. Ďalšou úlohou sprievodcu je zobudiť ľudí hodinu pred ich odchodom z vlaku, aby sa stihli pripraviť, zbaliť si svoje veci, odovzdať použitú bielizeň a odovzdať všetko, čo si od sprievodcu požičali. Pri kúpe lístka totiž dostanete vždy dve kópie lístka a vchádzajúc do vlaku si sprievodca zoberie jednu z nich. Vďaka nej vie presne, kedy vystupujete. Táto presnosť je veľmi dôležitá, pretože na vašej stanici, na ktorej máte vystupovať, môže nastúpiť pasažier presne na vaše miesto. Nemôže sa teda vo vlaku v Rusku stať to, čo sa často stáva u nás, že niekto zaspí, alebo jednoducho nestihne vyjsť na svojej stanici a odvezie sa ďaleko ďaleko od svojho domova...

Sprievodcovia a spolupútnici vozňov

Sprievodcovia sú vo vozni vždy dvaja – niekoľko hodín jeden slúži, kým druhí v tom čase spí a odpočíva a znova naopak. Takto sa striedajú napríklad na trase Blagoveščensk – Moskva sprievodcovia celých 6 dní tam a 6 dní späť. Teda 12 dní sú vo vlaku a potom doma 12 dní odpočívajú. Zábavné bolo aj zistenie, že sprievodca priebežne aj opravuje všetko, čo sa vo vozni pokazí, či už vnútri alebo zvonka. Je to jednoducho „devče pro všechno“. Kedysi bolo na všetky tieto funkcie viac ľudí. Postupne však, tak ako aj u nás, zmenšili počet ľudí na minimum ale práca zostáva tá istá a tak jeden človek za ten istý plat aký mal predtým, robí dnes prácu za niekoľkých ľudí (u nás je to podobné, však? – a najradšej by boli niektorí vedúci firiem ešte aj zaslúženú plácu zmenšiť na minimum, aby viac zostalo pre nich – hanba nás, národa, že sa nevieme proti tomu účinne brániť a postaviť sa rázne proti takému zneužívaniu moci).

Romantika vozňov transsibírskej magistrály

Ohľadom vozňov to vyzerá podobne ako u nás – šetrí sa, kde sa dá. A tak sú niektoré vozne už deduškami – 40 rokov putujú po ruských koľajniciach niekoľkokrát opravované. Dokonca kedysi drevené okná na vozňoch, vďaka ktorým bolo vo vozňoch dosť zima, pred niekoľkými rokmi vymenili za kovové okná tesnené gumou. Vďaka nim je teraz vo vagónoch naozaj veeeeľmi teplo. Niekedy to vyzerá dosť paradoxne a smiešne, keď vchádzajú na staniach ľudia do vlaku a otvorí sa dvere, po dlážke sa plazí hustý dym – para a do vagóna, kde sú všetci v tričkách vchádzajú „medvede“ zababušené po uši kvôli obrovským mrazom vonku za oknami. Iní spia dokonca len v spodnom prádle a aj tak im je niekedy vo vozňoch veľmi teplo až horúco. Každý vozeň má totiž osobitné ústredné kúrenie, ktoré vyhrieva celý vagón a takisto osobitný akumulátor, z ktorého čerpá elektriku nielen osvetlenie vozňa ale aj zásuvky, v ktorých možno dobíjať len a len holiace strojčky, pretože ak dobíjate mobil, už je to pre akumulátor veľká

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

záťaž a vypína sa. Treba potom druhý krát po pár sekundách znova vsunúť do zásuvky nabíjačku a už funguje (teda 2x strčiť nabíjačku do zásuvky – aby ste vedeli, keď budete cestovať v ruských vlakoch). Zásuvky sú však vo vozni len dve – na jednej strane vozňa pri záchode. Tam musíte čakať, kým sa váš mobil nabíja, pretože každému sa veľmi hodí osamotený novučký mobil len tak pohodený vo vozni. Novšie vozne už nabíjanie mobilov zvládajú, no napríklad nabíjať notebook je veľmi nebezpečné nielen pre akumulátor vozňa, ale aj pre váš počítač, pretože napätie sa často mení a môže dokonca poškodiť váš notebook alebo inú elektroniku. Preto som svoj počítač počas celej cesty z kufra ani nevybalil.

Jedlo na niekoľko dní cesty si určite treba tiež vziať so sebou, pretože vo vlaku je to o niečo drahšie, aj v reštauračnom vozni vlaku. Okrem toho sa dá zakúpiť čokoľvek na staniach nielen v obchodíkoch, ale aj od jednoduchých ľudí, ktorí vám za lacný peniaz ponúkajú rôzne pirôžky, buchtičky, ale aj ryby pečené, varené, údené. Takže hladom určite nezomriete, ak máte aké také ruble so sebou...

Prvé stretnutie s Olegom a Ivanom

V našom vlaku cestovali ľudia už niekoľko dní, niektorí z Moskvy, niektorí z Novosibírsku a iných miest blízko alebo priamo na transsibírskej magistrále. Keď som prišiel na svoje miesto, sedeli na mojom lôžku dvaja muži a pozerali si fotografie na fotoaparáte. Jeden mal tak okolo 50-60 rokov a druhý okolo 30-40. Hovoril som si, že sa budem asi dosť dlho a ťažko zoznamovať s ľuďmi vo vlaku, ale to, čo nasledovalo predčilo všetky moje očakávania. Bez ostychu, ako starí kámoši sa so mnou zvitli a hneď sa dali do družného rozhovoru, ktorý neustával a pokračoval niekoľko hodín až do ich odchodu. Jeden cestoval do Ulan-Ude a druhý do Čity. Mladší sa volal Oleg a starší Ivan. Olega doma čakala žienka a dve deti – niekoľkoročná dcérka a ročný synček. Ako som sa postupne dozvedal, Oleg bol na sviatky u sestry svojej ženy na niekoľkodňovej návšteve kdesi v Novosibírsku. Akurát sa vracal domov. Starší bol niekde pri Novosibírsku za svojím synom, ktorý si akurát odbavuje rok vojenskej služby. Vracal sa domov k svojej manželke. No musím povedať, že to boli veľmi humorní páni a veľmi sympatickí a ústa sa im nezavreli. Rozprávali a rozprávali a srandovali a tak som sa pridala aj ja, takže tých 7 hodín cesty s Olegom a 20 hodín s Ivanom ubehlo rýchlo ako voda. Veľa sme sa nasmiali a ku koncu cesty som cítil, akoby sme sa už poznali niekoľko rokov.

Predavači na stanici Sľud'anka pri Bajkale

Vysvetlili mi napríklad, že si nemám kupovať nič rybieho ani nič typu pirohy hlavne od tých, ktorí

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

do vlaku nastúpia na jednej stanici, prejdú celý vlak a potom na ďalšej stanici vystúpia. Ich výrobky nemusia byť vždy čerstvé a môže sa stať s veľkou pravdepodobnosťou, že keď niečo také od nich zjem, budem sedieť niekoľko hodín na záchode. Podobne to je s ľuďmi, ktorí striehnu na stanici na prichádzajúci vlak a vrhnú sa na všetkých, ktorí buď vyjdú von alebo sa len ukážu vo dverách vlaku. Ani ich výrobky nemusia byť v poriadku. Nuž, povedal som si, ako dobre, že sme s Vlodekom nakúpili nejaké tie potraviny na cestu, že nemusím čosi kupovať vo vlaku. No o to viac zábavné pre mňa bolo, keď sme zastavili na prvej zastávke na brehu Bajkalu v dedinke Sľudžanka, a keď sa otvorili dvere vlaku a začal obrovský hluk a prekrikovanie sa tetušiek a kupcov jeden cez druhého, kto akého omuľa (rybu) ponúka za ako lacno. Nedalo mi to, a tak som vám to zvečnil na VIDEU. Je to prosto zábava. Keď som sa vrátil na miesto a videl, koľko ľudí sa z vlaku hrnie ku dverám a odchádzajú s pečenými rybami zaváňajúcimi do diaľky, bol som trošku na pochybách. Zrazu ma však Oleg posmelil: „No čo, kúpime si nejakého toho omuľa?“ A ja: „Ved' si hovoril, že to je nebezpečné a ja sa držím toho, čo si mi poradil.“ A Oleg: „No jasné, ale to neznamená, že všetky ryby sú pokazené, nedopečené, staré. Pod' pozrieme sa na ne a ja vyberiem takú, ktorá bude v poriadku. Ok?“ Reku, dobre, tak som sa dal nahovoriť. No keď sme prišli k dverám vlaku, vlak sa akurát začal posúvať a odchádzať zo stanice. Kupčenie teda bolo pochopiteľne veľmi rýchle. Za sto rubľov nám, ako povedal Oleg, ten podliak da iba dve ryby (a mal dať tri) – nuž, čo, vystihol odchod vlaku, schmatol ruble a dal do ruky len dva omule a vrátiť sa už nedalo, vlak už nebezpečne zrýchľoval. No nič, vrátili sme sa na naše miesta, upokojujúc sa, že to nie je až taká strašná strata tých pár rubľov. Prinútil som však Olega, aby si dal rybu spolu so mnou a aby začal jesť skôr ako ja, aby som si bol istý, že ryba je v poriadku. Prezrel ryby ešte raz, boli dobre prepečené a tak sme sa dali do toho... Až tam som si všimol, aké má Oleg obrovské ruky. Postavou to bol približne rovnako vysoký človečik ako ja, ale bolo vidno na rukách, že veľmi ťažko pracuje... Pri jedení sme si znova užili srandy a zábavy až až.

Ledakolčik v akcii

Napriek gumovému tesneniu okien nejaký ten mráz prenikne dovnútra. Vidno to na okrajoch okien, kde sa vytvárajú hrubé niekoľkocentimetrové vrstvy ľadu vďaka vode, ktorá sa vytvára na oknách zrážaním pary z dýchania ľudí vo vozni, keďže nefunguje ventilácia a čerstvý vzduch prichádza akurát v stanici, keď noví nastupujúci pasažieri otvorili dvere vozňa a dnu vpustia síce veľmi chladný no predsa len čerstvejší vzduch oproti tomu vo vozni. Niektorí sa pozabudnú a nechajú dvere otvorené príliš dlho, hlavne v noci, keď vo vozni všetci spia a niet nikoho, kto by ich upozornil, že nezatvorili za sebou dvere. Niekoľkokrát som tak musel v noci vyjsť zo svojej teplučkej postele a zatvárať dvere vozňa. No studený vzduch sa rýchlo zohrial a zas bolo fajn. Orámovanie okien hrubou vrstvou ľadu sa cez slnečný deň postupne roztopí a všetko tečie buď niekomu rovno do postele alebo na stôl, ktorý sa premení na malý bazénik, alebo vám voda kvapká na hlavu – ako to bolo v mojom prípade. Jednej pani, ktorá sedela pri stole vedľa nás, stále tieklo na stôl. Poprosila sprievodcu, ktorý má okrem iného aj utierať stoly – je to jeho úloha (tak hovorili ruskí, ty len poprosíš a on musí kmitať...) A tak jej ho pekne poutieral. Chvíľu sme sa spolu rozprávali a stôl sa opäť zalial vodou z ľadu okolo okien. A tak som zašiel tentoraz

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

za sprievodcom ja a hovorím: „Nemáte prosím niečo, čím by sa ten ľad dal od toho okna oddeliť a rozbiť?“ No a on, veľmi ochotný vzal šrobovák, prišiel k oknu a začal opatrne oddeľovať ľad od okna, tak aby sa nepoškodilo sklo ani guma okolo okna. Ľad postupne úder za úderom odprskával od okna a tetuška ho naháňala po celom stole a zbierala do igelitového vrečka. Ja som uterákom utieral vodu po celom stole aj okne a tak sa nám spoločne podarilo oslobodiť okno od ľadu a teta mohla na stole už spokojne jesť alebo sa oň opierať. Celé to odlamovanie ľadu bolo veľmi komické a nasmiali sme sa dostatočne a začali aj srandovať, že či teraz pôjdem od okna k oknu v celom vlaku a oslobodzovať ich od ľadu. A ja na to, že reku by bolo dobré aspoň na zimu zamestnať do vlaku aspoň jedného pomocníka s novou funkciou „Ledakolčík“ (Ledakol je po rusky ľadoborec). Zábava bola skvelá a takto sme sa trochu viac spoznali aj zblížili. No a keď sa podarilo spoločnými silami oslobodiť od ľadu okno u tety, podujal som sa oslobodiť okno na svojej strane, pretože z obrovského ľadu v jeho pravom hornom rohu mi sústavne na hlavu kvapkala voda a v ľavom dolnom bola po celej dĺžke normálne do ľadu vmrzená záclona na okne z obidvoch strán obklopená ľadom. No a aby toho nebolo málo, obidva matrace Olega aj Ivana na vrchných lôžkach boli primrznuté o okno v jeho prostriedku. Za sprievodu smiechu zo všetkých strán a humorných poznámok na adresu mojej proletárskej priekopníckej práce „Ledakolčíka“ so šrobovákom sa mi nakoniec podarilo okno oslobodiť od ľadu a takisto aj od primrznutých matracov. Len záclonka zostala urputne vmrznutá do stredu ľadu. Akokoľvek som sa snažil, ale ľad oddelený od okna sa záclonky pustiť nechcel. A keďže som záclonku nechcel roztrhať, nechal som kusisko ľadu visieť na záclonke. Aj tak bola jednou časťou primrznutá o okno. Čo už, keď niekto nechce slobodu, násilne mu ju tlačiť sa nedá, inak ho „roztrhne“. A tak mi voda prestala kvapkať na hlavu. Hovorím všetkým, že keď našim Slovákom budem rozprávať, ako som cestoval transsibírskou magistrálou 3 dni a vôbec som sa nenudil, pretože som rozbíjal ľad okolo okien postupne v celom vlaku na „objednávku“, tak mi neuveria. Srandy sme si užili dostatočne. Prajem to každému z vás, aby ste vždy a všade stretli takých krásnych a humorných ľudí ako boli Oleg a Ivan a tetuška, ktorej meno som si nezapamätal. Postupne som sa však musel zmierovať s tým, že v noci vďaka poriadnym mrazom za oknom a poriadnou vlhkosťou vo vlaku spiacich ľudí sa znova vytvorila okolo okien niekoľkokocentimetrová vrstva ľadu. Je to unikátny proces, pozorovateľný podľa mňa len v ruských vlakoch na Sibíri. Rozhodne sa nenudíte. Treba však čo najskôr podniknúť takúto výpravu v zime transsibírskou magistrálou, pretože vozne postupne vymieňajú za novšie a tie už vďaka vzduchotechnike a novým tesneniam okien takéto veľké problémy nemajú. A báť sa nejakých zlodejov už až tak nemusíte. Kedysi to bol veľký problém, ale dnes sa už mnohé zmenilo. Polícia stále prechádza vlakom a musím povedať, že aspoň v tom našom vozni bolo veľmi pokojne, príjemne a bezpečne. Takže nech sa páči, prídte čo najskôr. Cesta Moskva-Vladivostok (precestujete skoro polovicu zeme) tam aj spať tak ako som cestoval ja, stojí okolo 13 tisíc rubľov, čo nie je až také zlé (euro je okolo 43 rubľov – teda okolo 300 euro). Hmmm? :-)

Ikona Bohorodičky ako dar

Nuž Oleg sa začal postupne baliť a ja som mu z vďačnosti za také dobré spoločenstvo a

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

dobrodružstvo daroval ikonu Panny Márie Bohorodičky, ktorý som pred pár hodinami kúpil od jedného hluchonemého, ktorý prechádzal našim vlakom a ponúkal ľuďom na predaj rôzne priestorové obrázky (viete s tou fóliou – otáčate do rôznych strán a mení sa vám obraz alebo priestor). Olegovi sa vtedy tento obraz veľmi páčil, no nekúpil si ho (neskôr som nepriamo zistil, že mu zo všetkých peňazí, čo si zobral, vďaka darčekom, ktoré kúpil žene a deťom, zostalo už iba pár rubľov). A keďže sa ikona páčila aj mne, kúpil som ju ja, reku niekomu ju potom darujem. Nevedel som, že to bude tak rýchlo už o pár hodín. Na druhú stranu som mu chcel napísať venovanie, no nedalo sa a tak som na osobitný papierik napísal pár slov vďaka a požehnaní. Nechcel moc tomu veriť, že mu ten obraz chcem len tak darovať, no prekvapený a so žiariacimi očami obraz vďaka prijal. Reku, budeš sa za mňa aspoň modliť, Oleg, hovorím mu...

Rozlúčka s Olegom

Spolu s Ivanom sme pomohli Olegovi s jeho taškami vyjsť von z vlaku, kde ho už netrpezlivo v mraze a noci očakávali manželka, dcérka, babka, brat a neviem kto ešte, bolo ich dosť. Krásna rodinka, keď sa toľkí rozhodli privítať otca na stanici. Šťastný to človek ten Oleg. Vrelo sme sa rozlúčili ako starí dlhoroční priatelia s aspoň malou nádejou, že sa ešte niekedy, ak Boh dá, stretne. Budem veľmi rád. Vymenili sme si čísla telefónov aj mail, tak uvidíme, ako sa to celé skončí. Číslo na neho som si totiž vypýtal zo zábavy, keď sme sa doťahovali, že keďže je on stavbár, môže mi postaviť na Bajkale chatu na kľúčik (pracuje v takej firme, ktorá tak stavia domy). Že reku cez telefón sa už presnejšie dohodneme, akú presne tú chatu chcem a cez mail mi on pošle nakreslený celý projekt. Samozrejme, že sme len srandovali, ale kto vie, čo sa môže stať skutočnosťou? Stačí uveriť... :-)

Si šťastný človek, Robert!

Oleg sa počas našich niekoľkohodinových rozhovorov zamyslel a potom, možno by sa niekomu zdalo, že od veci, ale predsa trefne k veci poznamenal: „Ach, Robert, ty musíš byť taký šťastný človek. Všetko je pre teba teraz nové, zaujímavé. Cestuješ, spoznávaš nové miesta, nových ľudí, všetko sa ti zdá byť krásne. Hm, ja som si to tiež užil. To boli ale krásne roky! Teraz je to všetko okolo mňa už nezaujímavé, všedné. Už sa mi nechce ani pozerieť von oknom a sledovať to všetko okolo. Mám už vo svojich rukách rodinu a musím sa o ňu starať. Už to nie je ako bývalo. Si veľmi šťastný človek, Robert.“ A ja, pozerajúc na neho, vidiac v ňom veľké a dobré srdce som povedal: „Myslím, že kto je naozaj šťastný, si práve ty, Oleg. Máš krásne zdravé deti, krásnu manželku (ukazoval im ich fotky na mobile). Prídeš domov, všetkých vyobjímaš, oni teba. Môžeš byť pre nich úžasným otcom a byť tak naplno šťastný ty aj tvoja rodina natoľko, že ti budú všetci závidieť.“ Prikývol na znak súhlasu a myslím, že aj s nejakou tou slzou v oku to

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert

Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

kdesi v srdci prijal a pochopil. Neskôr, keď sme sa rozprávali pri záchodoch pri nabíjaní jeho mobilu, sa medzi rečou spýtal, čo vlastne robím a čo budem robiť po skončení školy. Nuž nemohol som sa nejako z toho vykrútiť a tak som mu povedal pravdu, že som kňaz a zatiaľ iba študujem ruštinu, ale po roku budem pôsobiť v Irkutsku ako kňaz naplno, ak Boh dá, samozrejme. Samozrejme nasledovala klasická otázka, či môžem mať ženu a deti. No a keď sa dozvedel, že ich nemám a ani v živote mať nebudem, povedal: „Jóóój, Robert, to ti je potom veľmi ťažko. Veď to vidím na sebe. Som z domu len pár dní a ako mi je len smutno bez manželky, bez mojich detí. Ako sa na nich veľmi teším. Keby ich nebolo, neviem, ako by som žil a vlastne pre koho... Veľmi ťažký život si si vybral.“ Rozpovedal som teda o duchovnom otcovstve. Že je totiž veľmi ľahké stať sa niekomu fyzickým otcom, ale to nie je všetko, to nestačí. Každý človek, kdekokoľvek sa nachádza, či už je alebo nie je fyzickým otcom, musí sa stať duchovným otcom (matkou). Čo z toho, že napríklad zrodíš deti, keď ich nezrodíš srdcom a dušou, keď ich potom srdcom a dušou nemiluješ a nedáš im seba samého, svoj čas, svoj záujem a keď im to neukážeš tak, aby to cítili. Čo z toho, keď tvoje deti nevidia a necítia v tebe skutočného otca? Ja, napriek tomu, že som Bohu obetoval svoje fyzické otcovstvo, stále sa pre mnohých môžem, musím a aj mám stať duchovným otcom. Nadarmo by som žil ja svoje povolanie, ak by som sa takýmto otcom nestal. A nadarmo by si žil aj ty vo svojej rodine, ak by si sa pre svoje deti nestal otcom dušou a srdcom. Hlavné povolanie každého človeka je teda podľa mňa stať sa skutočným duchovným otcom (matkou) iným okolo seba, kohokoľvek ti Boh pošle. „Tebe, Oleg“ – hovorím mu, „je to ľahšie, stať sa duchovným otcom tým, ktorých si zrodil zo seba. Máš k nim bližšie a aj oni k tebe, prirodzene vás to k sebe tiahne a môžeš si voči nim dovoliť väčšiu blízkosť ako ja k tým svojim duchovným deťom, no milovať sa dá nielen fyzicky, ale aj požehnaním a zahrňaním obrovskými vlnami lásky, ktorá nie je viditeľná ale, samozrejme, túži sa zviditeľniť. Ani dotyk nie je ako dotyk – niekto môže byť niekomu telesne veľmi blízko, ako to teraz vidno u mladých ľudí, a predsa od neho necíti takú sladkosť a istotu pravej lásky, ktorá jediná nasycuje bezodné srdce človeka a niekto ti možno nie je fyzicky tak blízko, ale cez jeho letmý dotyk ruky alebo otcovské objatie vprúdi do teba tak obrovská sila lásky, že cítiš až hmatateľne, ako v tebe všetko uzdravuje a dáva do poriadku, upokojuje a naplňuje obrovským vnútorným šťastím obkolesený a ponorený v jeho láske. Všetko je to predovšetkým záležitosť duší a srdc. Ak sa tam nič nedeje, nadarmo sa dotýkame jeden druhého...

Ešte veľa sme spolu rozprávali nielen na túto tému. Myslím, že sme chápali „druh druhá“ (priateľ priateľa). Keď potom na konci celej cesty odchádzal, povedal: „Vieš, tak veľmi by som ti prial mať to, čo mám ja: ženu, deti, ale viem, že to nie je a ani nebude možné. Tak ti želim, aby si bol skutočne šťastný s tými, ktorých v živote stretneš tak, ako to bude možné práve tebe...“ Pozoruhodný človečik. Nech ťa teda Pán žehná, Oleg, a raz sa určite stretneme – tam, kde nám Boh ukáže naplno, čo znamená skutočne milovať...

Posledné rozhovory s Ivanom

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

Večer sme sa výborne porozprávali s Ivanom a tetuškou o mnohých politických, sociálnych, ekonomických a rodinných problémoch našej doby. Veľmi zhovorčiví a zábavní ľudkovia to boli. Zopár svojich zážitkov z cesty vlakom som si zapisoval do malého zošitka, aby som na ne nezabudol. Ujo Ivan, keď to videl, hneď začal so žartmi typu: „Aaaa píše Memoriály podobne ako jeden náš ruský spisovateľ napísal o svojom cestovaní z Petrohradu do Moskvy knihu: „Putešestvie iz Petrograda v Maskvu“. Tú knihu potom rozpredali len taký fukot. Noo, Robert aj ty sa staneš taký slávny vďaka zápisom z cesty Irutsk – Blagoveščensk.“ Tak som mu opätovoľ srandu a hovorím: „Nooo, keď vydám milión výtlačkov tejto knihy a stanem sa slávny vďaka nej, tak vám potom osobne prídem jednu knihu darovať. Tak si potom knihu dopredu nekupujte, ok?“ Len som si akosi nevypýtal od neho ani adresu ani telefón. Nuž, ďalší krásny človečik v galérii môjho života, ďalšia hviezda na nebi žiariaca na cestu predo mnou. Krátko po polnoci sme sa rozlúčili s našou tetuškou a ráno o pol šiestej som sa v Čite rozlúčil ujom Ivanom a číňankou Janou, ktorá tiež cestovala s nami celú cestu, ale viac menej spala, občas sme sa rozprávali – študuje ruštinu na univerzite niekde v Surkute a akurát cestovala do rodného mesta Char-bin v Číne.

Moja prvá sv. omša v živote vo vlaku

Zábava sa skončila odchodom týchto krásnych ľudí z vozňa a nastalo ticho. Ešte pred Čitou nastúpil na Olegovo miesto mierne podnapitý mužík, ktorý okrem iného aj poriadne kýchal a kašľal – nuž, hovorím si, nie všetko musí byť v tvojom živote, Robert, tak dokonalé, krásne a zábavné, ako bol začiatok tejto cesty. A tak som sa pomodlil za neho aj za ďalších ľudí, ktorí ešte len nasadnú do vlaku a stanú sa mojimi spoločníkmi na ceste. V Čite sme mali stáť 45 minút. Keď som sa ešte pred príchodom do Čity modlil ranné chvály, hovoril som si, aká škoda, že som nevyužil noc na to, aby som na sviatok krstu Pána odslúžil sv. omšu – nikým nerušený, pohrúžený do stretnutia s Pánom. Nuž a teraz, Bože, kedy to stihnem? Nuž a odpoveď nenechala na seba dlho čakať. Ako sme prišli do Čity, dozvedel som sa, že tam budeme čakať približne 45 minút. A výborné bolo, že z vozňa vyšli prakticky všetci ľudia až na pár výnimiek. Vozeň bol teda prázdny a ja som mohol využiť príležitosť. Otvoril som kufrík na sv. omšu a všetko pripravil, ako bolo treba. V prítomí slabo svietiacich lúčok vozňa, na stanici v Čite som začal slúžiť svoju prvú „vlakovú“ sv. omšu v živote. Bolo to silné, krásne a zároveň zaujímavé – klaňať sa Bohu vo vlaku, dvíhať tu jeho telo, jeho krv a odovzdávať skrze ruky Krista Otcovi všetkých blízkych, aj tých, ktorých ešte len stretnem (aj tu vo vlaku), ale aj tých, ktorí závisia od mojich modlitieb. Trochu som sa kútkom srdca bál, že práve v tej najkrajšej chvíli premenenia začnú do vlaku nastupovať noví pasažieri a trochu ma budú vyrušovať, ale nič také sa nestalo, akurát sa ten trochu opitý vrátil zo svojej prechádzky po Čite, no keď uvidel niečo asi pre neho nepochopiteľné, odsadol si opodiaľ a ja som spokojne dokončil sv. omšu. Nakoniec sv. omše prišiel nejaký pár mladých, ktorí sa veeľmi dlho lúčili – asi veľká láska. Tí však boli otočení chrbtom ku mne a všímali si len seba. Takže v pokoji a vnútornej pohode som si krásnu chvíľu s Pánom v jeho náručí uchoval vo svojom srdci a ležiac na svojom lôžku po jej skončení som sa, podobne ako žalmista („o tebe rozjímam hneď za rána...“), pohrúžil do seba a premýšľal nad sebou, nad Pánom a mojím vzťahom k nemu.

Pár hodín spánku navyše a príbeh vojaka

Po vzácnej chvíli modlitby, som dostal veľkú chuť na tú umelohmotnú polievku, čo sme ešte v Irkutsku s Vlodekom kúpili na cestu. Napriek umelohmotnosti a instantnosti rezancov, ktoré stačilo zaliať horúcou vodou zo samovaru a za pár minút bola polievka na svete, som ju zjedol s veľkou chuťou. Počas jedla som chcel nadviazať rozhovor s tým mladým človekom, s ktorým sa tak dlho lúčila jeho milá, no nepodarilo sa. Vyzeral dosť zamyslene a smutne a rýchlo šiel spať, takže som sa k spánku uložil aj ja a na pár hodín zabudol na svet okolo... Pomedzi sny som zaregistroval ďalších ľudí, vchádzajúcich na staniciach do vlaku, hlavne jedného vojaka, ktorý sa tiež uložil k spánku. Keďže sme v noci toho veľa nenaspali, padlo mi to vhod, mať takú tichú a spiacu spoločnosť, pri ktorej som si mohol aj ja trochu oddýchnuť a pospať. Tesne pred obedom som sa pekne vyumýval a za koncertu chrápavých tónov spiacich spolucestujúcich som vybral tašku s jedlom a dojedol polovicu malého pečeného kuraťa, ktorú som ešte od včera nestihol zjesť. Asi sa na vôňu tohto chutného jedla obidvaja zobudili a vojak si tiež vybral umelohmotnú polievku a obedoval spolu so mnou. Poobede som sa s ním dal trochu do rozhovoru. Študuje na vojenskej akadémii v Blagoveščensku (spolu s Moskovským vojenským učilišťom sú to najlepšie vojenské školy v Rusku) a bude z neho budúci vojak manažér. Nuž ťažký život, no za to stabilná práca a istota mzdy. Dokonca dostávajú ako jediní študenti už teraz od štátu mzdu na osobné výdavky. Všetko ostatné – jedlo, oblečenie, strechu nad hlavou, im totiž tiež platí štát. Za to všetko však musí slúžiť vlasti aj v tých najťažších podmienkach. Mnohí mladí vojaci takto odišli do viacerých vojen okolo Ruska aj v Rusku a ako v každej vojne, mnohí sa už domov nevrátili alebo ak tak už iba na svoj pohreb. No teraz je v Rusku situácia pomerne pokojná a tak mnohým „hrozí“, že rýchlo pôjdu do dôchodku, ako vojaci vo všetkých krajinách už okolo 40-ty sa stávajú dôchodcami – dokonca tí, ktorí pracujú v ťažkých podmienkach ako napr. v Rusku na Kamčatke odchádzajú už v 35-ke. Nuž, ak to všetko človek prežije, má potom prakticky ešte celý život pred sebou a ako dôchodca si môže užívať svoj život, ako chce. Počas ďalších našich rozhovorov vysvitlo, že do Blagoveščenska prichádza o deň neskôr, pretože sa mu nepodarilo zohnať lístky na skorší vlak (už bol vypredaný... dobré nie?).

Nádherné zasnežené stepi

Po krátkom rozhovore už ubiehala cesta jedna radosť – stanica za stanicou. Zaujímavé krásne miesta – zasnežené holé kopce bez lesov, stepi a polostepi, dedinky učupené v dolinách s malými drevenými domčekami roztrúsenými v obrovskom priestore. Zaujímavý pocit – prechádzať vo vlaku krajinou, miestami nedotknutou ľudskou rukou, v ktorej neexistujú cesty pre autá. Ak nejaké sú, tak len poľné, väčšinou roka nepriechnuté, kde jediným rýchlym a výhodným transportom je vlak. Normálne som zatúžil žiť v týchto siahodlhých stepiach v nejakej

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

dreveničke. Občas by som si zašiel na neďaleké vrchy a tam sa rozprával s Bohom ako Ježiš so svojím Otcom nadchnutý krásou jeho diela, ktoré pre mňa vytvoril. Občas sa preženúc šírymi stepami a lúkami na koni a žiť s jednoduchými srdečnými ľuďmi, ktorí si svoj život užívajú plným dúškom bez zbytočností, ktoré nám moderná doba dnes ponúka a zakrýva nimi naše oči, aby sme nevideli, nechceli a netúžili žiť skutočný plnohodnotný život, ktorý nie je založený iba na postavení obrovskej vily, kúpení poriadneho autiska, dosiahnutí závratnej kariéry a na konci života vyflusnutý z tohto kolotoča zomierajúci ďaleko od svojich blízkych, ktorí na teba nechcú ani len pomyslieť, aby si im nevadil popri ich dosahovaní „šťastia“ aj cez mŕtvoly. Zabudli sme žiť svoj život, živoríme, nežijeme... a často aj my veriaci, aj my kňazi... neukazujeme pravý život. Tak veľmi utekáme, doslova bežíme od akcie k akcii v domnení, ako veľa konáme, aký „úžasný“ život žijeme, a predsa podstata žitia života je v niečom inom. Boh nám predsa nemohol darovať tak prázdny život, tak upachtený spôsob jeho prežívania... nie, nie – jeho plán bol a je iný... a myslím, že títo ľudia ďaleko od našej „civilizácie“ omnoho viac chápu srdcom, čo znamená žiť... byť, celým srdcom byť vedľa iných, celou silou svojej bytosti napojený na Boha čerpať z neho všetko šťastie a dávať v pokoji ale aj v obrovskom výbuchu srdečnej radosti a zábavy. No nezatúžili by ste potom aj vy? A tak som cestoval cez Četinskú oblasť kochajúc sa jej krásou spoza zaroseného okna, ktoré medzičasom znova zamrzlo hrubou vrstvou ľadu. Na stanicích (hlavne Černyševskej) sa spod našich nôh ozývali tupé údery kladiva o podvozok vlaku. Keď som sa neskôr pýtal nášho sprievodcu, povedal, že je to ľad, ktorý sa vďaka záchodom vo vozni vytvoril na kolesách vlaku. On, okrem toho všetkého vo vozni, sa musel starať aj o podvozok a odbíjať tento ľad od kolies, pretože ak by sa to nerobilo, kolesá zamrznú natoľko, že sa nebudú krútiť a ťahané celé vlakom sa ošúchajú na jednom mieste natoľko, že rozmrznuté spôsobujú poriadne trasenie vozňa, a musia sa potom celé vymeniť, čo stojí obrovské peniaze. A tak to radšej v každej stanici obijú a je pokoj, aspoň na chvíľku.

Byť sprievodcom je podobné ako byť kozmonautom

Počas cestovania som prichádzal veľmi často do kontaktu so sprievodcom nášho vozňa. Postupne sme čoraz viac rozprávali o zaujímavejších a hlbších témach života. Dozvedel som sa napríklad, že počas svojej 15 ročnej práce na železnici si urobil právnickú fakultu a zakončil aj diplomom. Teraz už iba čaká na vhodnú príležitosť, kedy by prácu na železnici opustil, hoci je táto práca veľmi stabilná, veď aj mzdu dostanete pekne každý mesiac, nie ako iní. Práca sprievodcu je totiž veľmi ťažká, pretože sústavne pracujete s ľuďmi, ktorí sú ako všade veľmi nevďační. Veď aj výber sprievodcu sa koná za veľmi ťažkých podmienok a vyberajú ich podobne ako kozmonautov – prechádzajú náročnými testami a musia toho ovládať veľmi veľa. Prečo? Nuž pracovať s ľuďmi, starať sa o ich bezpečnosť, umývať podlahy, stolíky, lôžka, predávať jedlo, vydávať prádlo, zbierať prádlo na konci, vyhadzovať ako policajt opitých ľudí z vlaku von, tíšiť hlučných, aby sa iní mohli vyspať, opravovať pokazené vnútri aj vonku v podvozku vozňa, viesť aj papierovú prácu okolo lístkov, jednoducho organizovať prakticky celý život skoro 60-tich ľudí vo vozni si vyžaduje kvalitného, inteligentného, spoločenského, prsto organizátora po všetkých stránkach – človeka so všetkými 5p – nie ako u nás sú sprievodcovia len štikačmi lístkov a aj to mnohí robia s takou nevôľou, hnevom a roztrpčenosťou, že je človek

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

rád, že už odišiel... Náš sprievodca bol úplne iný človek – veľmi sympatický príjemný človek, s ktorým sa dalo porozprávať o mnohých témach. Vďaka, Bože, aj vďaka tomuto človeku mi druhá polovica mojej cesty tiež ubehla ako voda.

Železničiar a jeho milá

Môj spolucestujúci, čo sa v Čite na koniec mojej prvej sv. omše vo vlaku tak dlho lúčil so svojou milou, sa nakoniec rozrozprával. Dozvedel som sa, že ide na pol roka do práce do jednej dedinky 25 hodín cesty od domova, pretože tam mu ponúkli prácu na železnici. Študoval totiž na železničnom učilišti v Čite a práve on bol v poslednom ročníku, ktorému ešte po skončení školy prideliť pracovné miesta niekde v celej Ruskej zemi. On po niekoľkých mesiacoch práce musel odísť na vojnu a keď sa po roku vrátil, oznámili mu z jeho pôvodnej práce, že jeho miesto je voľné a môže nastúpiť ihneď do práce. A keďže v Čite nebolo žiadnej vhodnejšej príležitosti k práci, rozhodol sa ísť na zárobky. Každé mesto na transsibírskej magistrále má totiž pridelenú svoj úsek železnice, o ktorý sa má starať. Tento veľký úsek potom mesto rozdelí na menšie časti (väčšinou 15 km), ktoré prideliť skupinám po 20 pracovníkov, ktorí sa o tento úsek starajú po všetkých stránkach tak, aby fungoval čo najlepšie. Raz za rok má nárok na bezplatnú cestu domov a späť. Iné dovolenky si musí platiť sám a nikto mu ich nepreplatí. Preto sa tak často domov cestovať neoplatí. Neustále počas našej cesty telefonoval so svojou milou, strácali signál, smiali sa a riešili rôzne problémy. Drahé to vonkoncom nie je. Ako povedal, má špeciálny program, cez ktorý volá na jej číslo za 1 kopejky za minútu (zhruba ako náš 1 halier). Iné programy v iných mobilných operátoroch ponúkajú dokonca volanie na jedno číslo úplne zadarmo. Takto, ako hovoril on sám, prerozprávajú so svojou milou aj 8 hodín. Nuž, ako sa hovorí, proti gustu žiaden dišputát.

Mních vo vlaku a smutný a strastiplný príbeh sprievodcu

S naším sprievodcom sme besedovali príliš dlho na to, aby neprišlo na klasickú otázku: „A kde pracujete?“ Nuž a zas by bolo komplikované to nejako prekrúcať a obchádzať, tak som mu znova tak ako Olegovi, rozpovedal o sebe, o tom, že teraz študujem a potom po roku budem pracovať ako kňaz pravdepodobne v Irkutsku. On mi na to, že keď šiel vo vlaku pred pár dňami z Blagoveščenska do Moskvy, cestoval v jeho vozni pravoslávny mních v riase (reverende), ktorý sa zakrátko stal dušou celého vagóna. Oblečený v reverende totiž priťahoval ľudí a tí sa ho na všeličo vypytovali a on im rozprával, kázal, zhováral sa s nimi. Bol akurát Nový rok a tak si mnohí vypili a vyvádžali. Pri ňom sa však upokojili a tak sa cestovalo naozaj veľmi príjemne. Aj tomuto sprievodcovi veľmi dobre poradil. Mal totiž jeden nepríjemný problém so svojou manželkou. Ignorancia, otáčanie sa k chrbtom, utrácanie peňazí ani nevie kde, a keď sa vracal domov z práce, nik ho doma nečakal, akurát ďalšie problémy a ich neustále hromadenie. Vôbec

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

necítil, že by si ho vážila a milovala a všetko, čo robila, robila podľa inštrukcií svojej matky, ktorá sa neustále vmiešavala do ich života. Bolo to neunesiteľné a preto sa rozhodol ukončiť to rozvodom. Nechal jej vlastný dom, na ktorý ešte stále vypláca niečo ako hypotéku a samozrejme ako všade v Rusku sa pri súde rozhodlo ponechať deti žene a on jej platí alimenty. Býva u rodičov, ktorí ho chápu, rozumejú mu a pomáhajú mu. Je to s nimi ľahšie, veď oni ho majú radi, cíti to, a domov sa vracia rád a v pokoji. Nuž hovorím, ťažký život. Taký dobrý človek, seriózny, sympatický, s dobrým srdcom a také problémy v láske a v živote s vlastnou rodinou. Ako hovoril, už sa aj stretol s nejakými mladými ženami, ale už je omnoho opatrnejší. V Rusku je totiž veľký problém rozvodovosti, u mladých nie je žiadny problém rýchlo sa zosobášiť a rovnako rýchlo sa aj rozviešť a akoby sa nechumelilo, život ide ďalej. Mnohí nepozerajú pri výbere partnera na jeho rodičov, na celú rodinu, čo je veľká chyba. Totiž akí sú rodičia, ako sa k sebe správajú, tak podobne sa bude správať aj daný partner vo svojom manželstve. Problém je v tom, že čo sa cez rodičov a príbuzných doň dlhé roky od detstva vbíjalo hlavne príkladom rodičov, to s veľkou pravdepodobnosťou bude robiť – muž, či žena, - aj naďalej. Je to železná košeľa – zvyk, ktorý len veľmi ťažko ide odstrániť. Aj tento sprievodca hovoril, že v rodine jeho manželky nikto nevie poriadne žiť s nikým, všetky vzťahy a rodiny sú rozvrátené. Vtedy na začiatku však bol zaľúbený – slepý. Tak mi ho bolo strašne ľúto, snažil som sa ho povzbudiť, ako sa mu však podarí svoj život zmeniť, vie iba Boh.

Objavenie Slovenska ruskými studentkami

Prebehli už dva dni mojej cesty aj s nocou, ktorá bola trošku krušná – dlhšie som sa rozprával s dvoma studentkami, ktoré prišli na Olegovo a Ivanovo miesto. Keď totiž zistili, že pochádzam zo Slovenska, nasledovala séria zvyčajných aj nezvyčajných otázok: „A ako sa povie po slovensky toto? A toto? A prečo máte v znaku štátu taký dvojitý kríž? A tak som im porozprával o Cyrilovi Metodovi... A u vás mladí ľudia fajčia? A pijú? A aj nejaké nepekné slová rozprávajú a nadávajú? A u vás sa mladí pred svadbou bozkávajú a aj spať môžu? No lebo u nich sa môže prakticky všetko pred svadbou. No a keď sme sa rozprávali o manželstvách, že je to niekedy veľmi ťažké vydržať celý život s jedným človekom a milovať ho, oni, že čo? Celý život? Neeee, to iba na pár rokov a potom sa rozvedieš a znova sa zosobášiš s ďalším a taaak. U nás v Rusku sa totiž môžeš rozvádzať koľko chceš...“ Nuž, vidíte, akú spúšť sme my dospelí svojím príkladom pripravili deťom, ktoré sa rodia do tohto nášho pokriveného sveta. Už je to pre nich prirodzené a normálne, že ľudia tak žijú, že deti nepoznajú svojich otcov či matky, že prakticky nijaký vzťah nevydrží celý život. Ale takto stále zostávajú iba na povrchu každého vzťahu a nikdy sa im nepodarí ísť do hĺbky. Na to treba čas a takisto schopnosť obetovať sa, trpieť pretože miluješ druhého, modliť sa a spolupracovať s Bohom, premieňať aj v sebe egoizmus na altruizmus a lásku, ktorá nemiluje kvôli nejakým výhodám, ktoré z toho druhého má, ale kvôli nemu samému, pretože jednoducho miluje a nemôže inak. Často je totiž príčinou rozvodu drobnosť kdesi na začiatku, ktorá vďaka našej pohodlnosti a pýche narástla na obrovský neprekonateľný problém. A pritom by často stačilo trochu ustúpiť a ľudsky sa druhého (nie ako policajt) spýtať, čo sa vlastne stalo a načúvať svojím srdcom nie bruchom a chcieť porozumieť. Mnohí sa chcú iba vyzúriť, vydupať si svoje právo, svoje šťastie, ktoré mu je druhý povinný dať,

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

---

svoju pravdu a svoj názor až natoľko, že si nevšimnú, že aj ten druhý chce to isté. No vzájomne sa to podarí len vtedy ak obaja budú chcieť to, čo chce ten druhý, ak obaja načúvajú tomu druhému a nie sebe, ak sa snažia pochopiť pravdu toho druhého a nie len presadiť tupo tú svoju, ak sú jednoducho obaja obrátení k druhému a chcú jeho šťastie – len tak uspokojia jeden druhého natoľko, že ich zaľúbenosť sa postupne premení v skutočnú obetavú lásku. Tohto však nie sú schopné egoistické deti súčasnosti sústreďujúce pozornosť celého sveta na seba – ja ja ja a vy ostatní sa snažte, lebo inak vás odvrhnem... Tak ich to učíme my dospelí, keď okolo nich skáčeme s prepáčením ako opice a pritom zabúdame na lásku medzi sebou – otec a matka majú v prvom rade ukázať deťom ako sa majú radi oni dvaja – to je ich prvoradá povinnosť – milovať svojho partnera a až potom sú v poradí deti. Len takto deti uvidia, ako možno preukazovať lásku druhému človeku, a im samým bude stačiť veľmi málo a budú šťastní. Dnešné deti sú nenásytné, lebo ich nesýti láska ich rodičov. Vidia len dva súperiace levy, ktoré si prejavujú všetko len nie vzájomnú lásku a úctu – ani v nich sa potom láska a úcta k ich rodičom nikdy nevypестuje... Nakoniec nášho rozhovoru mi jedna zo študentiek povedala, že jej nikto neuverí, keď bude rozprávať, že vo vlaku cestovala so Slovákom a že z geografie bude dostávať až do konca roka samé „pjaťorky“ (u nich sú to jednotky) ak to povie aj učiteľke geografie. Bombardovanie otázkami ustalo a my sme sa pobrali spať.

Život vo vlaku ide veľmi rýchlo – tak som uvažoval, keď som zaspával. Hlavne v Platzkarte – otvorenom vozni, kde cestujú chudobnejší ľudia, veď je to najlacnejšia možnosť cestovania. Kupé (štyri lôžka s dverami) sú už drahšie a cestujú nimi ľudia na dlhšie vzdialenosti. No a najdrahšie sú kupé s dvoma posteľami a plnou obsluhou ako v lietadle. V Platzkarte, hoci v najlacnejšej verzii, je život zaujímavejší, čo som sa mohol presvedčiť aj sám.

V Blagoveščensku ma pred vlakom nikto nečakal a tak som zostal na pochybách, či moji bratia vôbec vedia, že som práve docestoval. Miškovi som totiž poslal v maile čas príchodu do Blagoveščenska tak, ako to bolo na lístku. To som ešte nevedel, že tam píšú Moskovský čas a k nemu vždy treba pripočítať zmenu času podľa časových pásiem, ktorými prechádzate. V Irkutsku je to plus 5 hodín a v Blagoveščensku plus 6. Bratia však už boli skúsení, pochopili, o čo ide a tak ma opodiaľ už Miško hľadal a našiel. Som teda v Blagoveščensku, a čo sa bude diať ďalej, napíšem neskôr. Čaká ma 7 dní v Blagoveščensku.

(Mená a niektoré informácie v rozprávaní osôb som zámerne pozmenil kvôli ich súkromiu a bezpečnosti)

Zatiaľ fotky, ktoré som urobil v Blagoveščensku:

- [Kostol a veriaci](#) - v kostole či kaplnke Blagoveščenska s jeho veriacimi...
- [Škola a spolužiaci](#) - s Miškom Marhefkom sme boli pozrieť v jeho škole...
- [Ulicami mesta](#) - pár fotografií z Amura a čínskeho brehu na druhej strane, a z ulíc

3 dni vlakom cez Sibír

Napísal Balek Robert
Piatok, 15 Január 2010 12:36

Blagoveščenska

- [Ľadové a snežné sochy](#) - veeeel'mi boomboovéééé - určite si pozrite - unikátne fotky unikátnych sôch z ľadu a snehu...